

Dificultats insuperables

D'un temps ençà el franquisme s'enfronta amb dificultats insuperables; Els problemes econòmics, l'amenaça internacional, la desmoralització de les esferes governamentals, la persistència dels nacionalismes base i català, la crisi de confiança que es manifesta fins i tot en els propis rengles franquistes, els militars en actiu i els retirats complicats en organitzacions clandestines recentment descobertes...

Quina diferència amb aquells dies del Juliol del 1933 en que tot podia intentar-se afirmant els tòpics de sempre que regnaven l'anarquia i que la pàtria es desmembrava.

Els franquistes pogueren triomfar aleshores perquè el triomf consistia en imposar per la força una ficció. N'hi havia prou en rebel·lar-se contra un règim al qual se li havia jurat fidelitat, provocar una guerra civil amb l'ajut exterior, i guanyar aquesta guerra.

Ara, en canvi, la victòria exigeix el domini d'uns elements que els militars són absolutament incapaces d'obtenir. Els militars espanyols han sabut sempre fer un "pronunciamiento", una "militarada", una guerra civil; per això serveixen molt; però per a la lluita d'avui, o sigui per a una obra de govern, no estan preparats.

En el precís moment que els militars assoliren la frontera francesa pel Febrer de l'any 1936 acaban-se practicament la guerra civil que havien provocat i es disposaren a mantenir un sistema de govern casernari, decidint llur fracàs. Car de la mateixa manera que és lògic que uns militars sublevats i ajudats per l'estranger guanyin una guerra contra llur propi estat instaurant un règim de força també fins a esgotar el patrimoni del país, es igualment lògic que una vegada exhaurit aquest patrimoni s'originin unes dificultats les quals sumades a les ja existents les converteixin totes en insuperables.

Però és cert que el franquisme s'enfronta amb dificultats insuperables. I si és així, per què les ha resistit fins ara i fins quan podrà aguantar-les.

Nosaltres no ens atrevirem a afirmar que la caiguda del general Franco sigui immediata. Això depèn dels bocins "d'ideal" que vagi abandonant al llarg d'un camí que comensà triomfalment però que ha esdevingut tràgic.

Es molt difícil precisar quant trigarà a caure un règim que s'alimenta de renúncia, que tant en l'interior com en l'exterior concedeix el que convinguí per a mantenir-se. I remarqueu que en aquest sentit la progèssió és inimitable: Recor-

deu-vos si no, de Gibraltar i de Tàrge; del cessament a contrarcor, de la campanya de premsa contra Anglaterra i els Estats Units; de l'eliminació progressiva de la Falange, desaparició de la típica salutació feixista, de les desfilades; la disminució de la norma de justícia d'afusellar a tots els adversaris atribuint-los-hi tota mena de crims; la tolerància envers les èccies catalanes... i convindreu amb nosaltres que el general Franco està disposat a tot, menys el poder.

Un cop coneguda aquesta fórmula de concessions continuades, podeu preguntar-vos si això ha de servir-li indefinidament per a superar les situacions amb les quals haurà d'enfrontar-se en el futur.

El franquisme és essencialment un sistema d'ordre públic. En el seu manteniment hi troba allò que li és més necessari. Li permet disposar en peu de guerra d'un exèrcit que compta amb més de set-cens generals, on s'ascendeix constantment s'atorguen nombroses condecoracions, s'augmenten les pagues i des d'on hom pot "regular" la producció. Tot s'arxa i tot-hom calla.

Però el general Franco no ha tingut en compte que els militars espanyols han estat i són la pitjor casta del país; que han fet la guerra per a beneficiar-se i envanir-se, i que un cop guanyada s'han aprofitat dels càrrecs que hom els hi ha confiat; que amb la seva immoralitat característica han portat el govern al desastre, exactament igual com amb el seu despotisme i mala administració foren la causa i mediata de la revolta i pèrdua de les colònies...

AQUELL MONUMENT DE LA DIAGONAL

A la Diagonal, davant la «Residencia de Oficiales» hi hagut fins ara un monument recordant als aviadors alemanys morts durant la passada guerra civil a Catalunya, lluitant al costat del general Franco.

Els militars hi veien en aquest monument el que ells en deien una «hermandad de armas». Peis catalans, en canvi, no representava altra cosa que una mostra palpable de que el general Franco no hauria pogut triomfar sense l'ajuda decisiva de les potències de l'Eix.

Degut al seu emplaçament poc centric

l'és així. Els militars han estat el factor decisiu de la liquidació de tots els objectius aconseguits amb l'alsament de Juliol 1936. Abril 1939. I la seva manifestació més visible és la crisi econòmica que patim conjuntament les nacions controlades pel franquisme, per a aturar la qual res hi valen els decrets i de la qual el règim no té el emic a qui carregar-ne la culpa.

El general Franco i els seus seguidors no tenen amb qui barallar-se. Perquè, a qui detindrà per l'augment del cost de vida si aquest augment és producte de la mala administració, de la corrupció interior, per l'excés de burocràcia i d'un exèrcit en peu de guerra. Que podrà decretar penal de superar la manca de matèries primes procedents de l'exterior si es deu en bona part a l'escandalós escamoteig de divises practicat des del govern. Com equilibrarà, per exemple, el preu de la construcció en zones com la catalana, on l'acaparament i revenda del ciment i del ferro a preus superiors a s de taxa, ha estat realitzat per l'exèrcit a l'empar de les fortificacions frontereres. Darrera de quin element s'empararà l'exèrcit per a donar aparences d'acció política a la seva gestió parasitària. Trobarà algú per a representar el paper que un dia correspongué a la Falange.

Aquestes i altres preguntes són les que el govern té plantejades. Les realitats truquen a la seva porta amb una fredor i un automatisme insubornables, i de fet, no sap com respondre-hi. Car per una part, la permanència dels militars en el poder només pot acabar en un desastre; però per l'altra, si hom prescindeix d'el, les hores del règim franquista foren comptades.

a un extrem de la Diagonal i en la vorera que no serveix de passeig, aquest monument havia passat gairebé desapercbut; però la fotografia que en publicarem en el nostre número anterior ha estat suficient per a que una bomba-posada per qui? l'enderroqués. Les autoritats franquistes han tingut cura de treure'n les restes, no pas amb ànim de reconstruir-lo sinó amb desitg d'oblidar-lo, talment com es procura esborrar els mals records. Si cerqueu una explicació d'aquesta falta d'agraïment del franquisme envers aquells que li donàren el poder, haureu de convenir en la certesa de la màxima política que afirma que els traidors sempre ho són una vegada més.